

Η Γ Η Σ Ω

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ
ΕΧΟΥΝ ΠΟΙΗΜΑΤΑ:

Ι Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ
Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ
Α. ΚΑΣΤΡΗΣ
ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ
ΜΙΜΗΣ ΛΥΜΠΕΡΑΚΗΣ
ΜΑΞΙΜΟΣ ΔΩΡΟΣ
Γ. Ν. ΣΚΑΝΔΑΛΑΚΗΣ
Ν. ΧΑΝΤΖΑΡΑΣ
Ν. ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ
Ν. Α. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ
SIEGFRIED
ΜΗΤΣΗΣ ΚΑΛΑΜΑΣ

ΠΡΩΤΗ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΘΗΝΑ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1907

Η Γ Η Σ Ω

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ίδρυμένη από τους: Κ. Βάρναλη, Μήτση Καλαμά, Ν. Καρβούνη, Α. Κουμαριανό,
Ν. Α. Λαπαθιώτη, Α. Κ. Παλαμά, Γ. Ν. Πολίτη, Φ. Ν. Πολίτη, Ψωμο Φιλόφα,
Ν. Χαντζάρα.

Ἡ συνδρομὴ προπληρώνεται καὶ εἶναι 5 δρ. ἢ 5 φρ. χρ. τὴ χρονιά. Στέλνεται (καθὼς
καὶ κάθε ἄλλο γράμμα) εἰς τὴν Συντάξιν τῆς Ἡγησώ, Ἀθήνα. Ἡ Ἡγησώ
πουλιέται 50 λ. εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα Ἐλευθερουδάκη, Ἑστίας, Μπέν, Σακέτον.

ΠΡΩΤΗ ΧΡΟΝΙΑ	ΑΘΗΝΑ, ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1907	ΑΡΙΘΜΟΣ 8
--------------	-----------------------	-----------

ΣΥΝΑΠΟΘΑΝΟΥΜΕΝΟΙ

Γονιῷ κατάρα ζώστηκαν
Στὰ τριδίπλα νεφρά τους,
Τὸν πρώτο δρόμο παίρνουνε
Ποὺ βρίσκουνε μπροστά τους.
Μαῦροι σκοτεινοὶ θεομάχοι
Παίρνουν ὅποιο δρόμο λάχη.

Τοὺς μήνυσε ὁ Ἀντίδικος
Τοῦ θερισμοῦ τὴν ὥρα,
Μεστὰ τὰ στάγια ξάσπρισαν
Στὴ γῇ τὴν πλουτοφόρα.
Καὶ σὶ' ἀκόνι τὸ δρεπάνι
Σὰ νὰ τρίζουν δόντια κρίνει.

Στὶς πλευρὰς καὶ σὶ' ἀνάπλαγα
Ποὺ δὲ ζυγώνει ἀλέτρι
Τὰρίμμητο σὰ μεριμηγιά
Μαυρίζει ψυχόμετρο
Πορπατοῦν θαρρεῖς κ' οἱ στραῖτες
Μὲ τοὺς μαύρους στρατολάτες.

Κατάνακρ' ἀπὸ τὸν γκρεμνὸ
 Στὰ πέριορα τοῦ ἀβύσσου,
 Ἄκου, ὁ ἐχθρὸς κράζει τοῦ ἐχθροῦ:
 Στάσου νᾶρθῶ μαζί σου!
 —Τραῦ, κι' ὅπου πᾶς θὲ ναῦρω
 Τοῦ ποδιοῦ σου χνάρι μαῦρο.

Στὸ ναι καὶ στ' ὄχι στέκεται
 Ἡ δίβουλη τους γνώμη
 Δεξὰ νὰ πάρουν ἢ ξερβὰ
 Τὸ διπλοσταυροδρόμι.
 Σταματοῦν καὶ μὲ καινούργια
 Ξαναπαίρνουν δρόμο φούρια.

Δὲν εἶναι πιά ξημέρωμα
 Δὲν εἶναι βράδυ ἀκόμα,
 Μὰ ὅπου καὶ νᾶναι φτάνουνε
 Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.
 Φέρνουν ξέρες ὅλοι οἱ δρόμοι
 Στὴν ἐφτάλοφὴ τῇ Ῥώμῃ.

I. N. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΥΣ ΙΕΡΟΣΥΛΟΥΣ

Στὰ μάρμαρα ποὺ κοίτονται καὶ περιμένουν πάντα,
 Σὰ στάχια χρυσοδέματα σ' ἡλιοκαμένο ἄλῳνι,
 Ὡς νᾶρθῃ ὁ γέρο θεριστὴς Καιρὸς καὶ νὰ λιγίσῃ,
 Καινούργιες δώσανε πληγὲς βαρβαρικά δρεπάνια.
 Κ' αἷμα δὲ δάκρυσε καμιὰ ψυχούλα πετρωμένη
 Μὰ ὁ πόνος τῆς σκορπίστηκε σὰν τῆς Μαρμαροκόρης
 Τὸν πόνο, ποὺ τὴν ἄρπαξαν γαμπροὶ θαλασσομάχοι,
 Κι' ἀκόμα τὴ μοιρολογοῦν οἱ ἀγάπες οἱ ἀδερφές τῆς.

Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

«Εἶναι βαρειά κ' ἡ ξενιτιά σὰν τὴν πολλὴν ἀγάπη.»

Τὰ ξένα ἀναθεμάτισα κ' ἡμέρωσαν ἀπόψε
 Καὶ στ' ὄνειρό μου σ' ἔφεραν, ξανθὴ μου, ὅπως καὶ πρῶτα.
 Στὴν ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ καθώσουν μοναχὴ σου
 Σκυφτὴ σὲ μαῦρο κέντημα κι' ἀμίλητη κεντοῦσες.
 Ὁ αὐγερινὸς ξεχάστηκε γυρτὸς ἀπάνωθ' σου
 Τὴν ἀναπνιά του κράταγε τὸ πέλαγο κι' ἀκοῦγαν
 Τί μολογοῦσε ὁ πόθος σου μὲ τ' ἀπαλὸ μεταξι.

Ἢλιε, κι' ἂν πᾶς στὸν τόπο μου μὲ τὰ περίσσια κάλλη
 Ποὺ γλῦκα, ἀγάπη καὶ χαρὰ τὸ κάθε τι ἀναβρῦζει,
 Θὰ ἰδῇς στὴν ἄκρῃ τοῦ γιαιοῦ νὰ κάθεται ἡ ξανθὴ μου
 Ν' ἀναρωτᾷ τὰ κύματα καὶ πικραστατενάξει.
 Κάνε τὸ φῶς σου χάιδμα γιὰ νὰ Σἀνατρανίσῃ
 Καὶ γλῦκανέ τῆς τὸν καῖμὸ μὲ τὰ φτωχὰ μου λόγια:
 Τὸν πιδὸν ἄγνὸ μου λογισμό, τὸν πιδὸ κρυφὸ μου πόθο
 Στὰ πόδια τῆς μ' εὐλάβεια βουβὸς τὸν ἀπιδῶνω...

Μιὰ νύχτα ποὺ περπατάγα στ' ἀτάραχο ἀκρογιάλι
 Ῥάγισε ὁ μαῦρος οὐρανὸς καὶ εἶδ' ἄστρο νὰ τρομαίῃ:
 «Τὴ μοναξιὰ σου τρομάξες καὶ σὺ φτωχὸ μου ἄστέρι,
 Γιὰ τὴν ἐρμιά μου γροικήσες πῶς μ' ἔχει καταντήσει;...»

1906.

ΑΠ' ΤΟ "ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ,"

«Τὸ βᾶδι τὸ ὑπομονετικὸ θὰ κἀνης σύμβολό σου;
"Ἀνθρώπος εἶσαι—».

1

Ἀγάπη τί εἶναι δὲν τὸ γνῶρισα ποτέ μου.
Ξένος ὁ κόσμος στάθηκε στὸν πόθο μου.
Χελιδonioῦ φωλιά λαχτάρησα χρόνια καὶ χρόνια
Μὰ πάντα μάργωνα στὸ κρῦο στὴν ἐρμιά.
Μόνο σ' ὀνειράτα ποὺ νείρομουν παιδάκι
Καλόκαρδη -ν- ἐσίμωνε κυρὰ
Καὶ στάλαξε μέλι καὶ μύρο.

2

Ἀπ' τὴν πανώρια χώρα τῶν ὀνείρων
Τὰ μυστικὰ τὰ θεῖα νέφη
Σκάλα πλατειὰ κρεμιέται
Ὡς τὴ σκληρότατη καρδιὰ τοῦ κόσμου.

Σκαλὶ σκαλὶ κατέβαινα
Καὶ παίζανε μαζί μου
Τῆς μοίρας μου οἱ ἄνεμοι.

3

... Χρόνια περάσαν.
Ἀτσάλι γίνηκε ἡ καρδιὰ
Μὲς στὴ φωτιά τοῦ κόσμου.
Ὀλημερὶς τραχειὰ δουλειὰ
Κι' ὅταν κοιμᾶται ἡ ἀργατειὰ
Καὶ μένα
Τὰ κουρασμένα μάτια μου
Βαρὺς σφραγίζει ὁ ὕπνος·
Κ' εἶναι ὕπνος δίχως ὄνειρα
Δίχως φτερὰ κι' ἀγάπη ...

1906.

Α. ΚΑΣΤΡΗΣ

ΣΤΡΟΦΙΚΑ

Ἐγέλαες καὶ τὸ γέλιο σου πλημμύριζε μου τῶνειρον
Ἀπὸ ἴαν διάφανο ἦχον,
Ἀνθη ἐγελοῦσες. Ἄλικά τὰ μάγουλά σου κ' ἦτανε
Τὰ χεῖλη πορφυρά σου.

Κ' ἦτον τὸ γέλιο τόσο ἀπλὸ καὶ τόσο ἦτον φλογόβολο,
Τόση ἡ χαρὰ του, ἡ θέρμη,
Ποὺ μὲ μεθοῦσε — στῶνειρο — σὰν Διονύσιο κρασί
Τὸν ὕπνο μου ἐτρικύμα.

Καὶ ξύπνησα. Τὸ γέλασμα, τὸ γέλασμά σου τᾶκουα
Ἀκόμη ν' ἀντηχᾷ,
Μάταιος ἦχος, ψεύτικος, στῶνειρο μόνο ἀληθινὸς
Καὶ μὲς στὰ ὕπνώματά μου.

Ἐντης 8/10/1907.

ΠΡΩΪ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Τὰ πορφυρά, τὰ πράσινα κ' ἐκεῖνα ποὺ χρυσίζουν
Τὰ ῥόδια σὲς ῥοδιές,
Χαρὰ τοῦ κήπου καὶ στολὴ στὸ θεῖον ἐφαίνοντο πρωΐ
Ποὺ ἐφώτιζεν ὁ πλούσιος τοῦ Σεπτεμβρίου ὁ Ἥλιος.

Οἱ γριές ἐλιές οἱ διάφανες ὀλόκαρπες ἐστέκαν
Κ' αἰσθάνοντο τὸ φῶς
Νὰ τοὺς ποτίζῃ τὰ βαθιά τὰ σπλάχνα, καὶ σταμπέλια
Ἐμέστωναν κι' ὠρμάζαν οἱ σιδερότεες.

Τέτοιο ἀγαθὸ φθινόπωρο δὲν εἶχα ἰδῆ, ὦ μητέρα,
Ἐσὺ Ἀττική,
Κι' αὔξανεν ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα, τὸ τραγοῦδι
Ἐσάλευε, ὅπως μία ζωὴ καινούργια στὰ βαθιά μου.

Πέρα ο ναός. Κι' όπισω του ό 'Υμηττός ώραιος
— Μι' άχνα τόν έσκεπε λεπτή...
Καμιά φωνή μήτε πουλιών δέν έφθανε ώς έμένα
Στό θείο, μακάριο πρωϊ.

Γιατί ή ζωή μου ένα πρωϊ δέν άνθισε νά σβήση
Προτού φανή τó κάμα;
Σάν τή δροσιά δέν ήπια την στό φύλλο του άμπελιού
'Η αυγερινή άκτίνα;

(1907)

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙ

Δένδρα αγαθά, ό αγάπες μου,
'Ελιές κατοχρονίτικες και λεύκες,
Και κυπαρίσσια υπέροχα κι' όλόρθα που τó ανάστημα
'Επήρατε άπ' τις λυγρές, κ' επήρατε άπ' τόν άνθροπον!

Βαθιά ή ματιά μου χαίρεται, αγαθή ζωή του κάμπου,
Του κάμπου που τριγυρινός στό σπίτι μας άπλώνεται
Βαθιά ή ματιά μου γεύεται τή φωτεινή έμορφιά σας,
Δένδρα που σάς έρράντισε τó πρωτοβρόχι.

Τά ευγενικά και τά ήμερα βουνά καθώς τριγύρω
'Ορθώνονται γαλανωπά στ' άγιοτικό τó δεϊλι
'Ο χειμαρρος που άρροκυλά τά όλόθολα νερά του
Και που μυρρίζει άράθυμα τó μουσκεμένο χώμα.

Μοιάζει κ' έμε ώς νά έρράντισε τó νέο τó πρωτοβρόχι
Και σαν τά πλούσια δένδρα,
Τό μελαφρό και τó γιγάντιο κυπαρίσσι,
Νά επήρα φώς στά βάθη μου και τή χαρά μου νά ήυρα.

Αύγουστος 1907 *Ρέντης

ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟ

'Ο γέρο 'Ρήγας σφάλισε τά μάτια τής ώραιάς
Και πετρωμένη έδώρει την σέ μιá γωνιά του κήπου,
Γύρου πονετικά όι κρινόκαμποι άνθοῦσαν θλιβεροί
Κ' ένας κισσός έτύλιγε τó θείο της κορμί.
Τά κρεμεζογαρούφαλα σ' αίματηρά θανάκια
'Εσκίζανε τή νυφική και κρίνινη χλωμάδα,
Κι' άλικά κυματάκια τά γυνά έφιλοῦσαν πόδια.
'Ρήγας ό γέρος σφάλισε τά μάτια τής Ζωής,
Τί κι' άν βιγλίζαν άδικα μερόνυχτα όι άντρείοι;
Τό νέον αίμα χύθηκε σ' αυτό τó χώμα πλήθος,
Κοράκοι έναουρίσανε τόν ύπνο τών παιδιών,
Πίσσα ό ήσκιος πόπεφε άπ' τó πελώριο κάστρο.
Τί κι' άν έχύθηκε άδικα τó αίμα τών άντρείων;
Ποτίστηκαν και μέθησαν γαρούφαλα κρεμέζα
Και τώρα, λές, λιποθυμούν στην όψη θείων ποδιών.

ΔΕΙΛΙΝΑ

Τά μαραμένα χρώματα κ' όι όλόχουσοι όι πλοκαμοί μαλλιών,
Πού πέρα εκεί ξεπλέκονται στην άρρωση τή Δύση,
Σάν σέ κρουστάλλια άντιφεγγούν και περιμένουν ν' αναδύση
Κάποια δαλίνη μορφή άπό τά βύθη τών νερών.

Κι' άπαντέχουν νά προβάλλη κάποια σιβύλλινη Σιγή
'Από τά βάθη ταξιδιάρικων στοχαστικών ματιών,
Μιανής μορφής που πλάστηκε στή θλίψη τών χρωμάτων,
Μιανής μορφής που άντιφεγγεί ξυπνήματα τών χαρμών.

Κ' έτσι, 'Ωραία, χαράνες κι' άρρωστημένες Δύσες
Γύρα σου ξεδιπλώνονται στή χάρη τών μαλλιών,
Κ' έσύ ανάμεσα σ' αυτές παντέρημη λογιάσεις
Σ' ό,τι άμίλητα σου λέν όι θρήνοι τών άνθιων.

Μεσολόγγι.

ΜΙΜΗΣ Γ. ΛΥΜΠΕΡΑΚΗΣ

ΟΧΤΑΣΤΙΧΑ

I

Δέντρο, κι' όλο περήφανο με τ' άψηλόν κορμί σου
Θρασομανῆς καί μάχεσαι τόν οὐρανόν νά φτάσῃς.
Μά πρὶν τόν ανυπόταχτο τόν πόθο σου χορτάσῃς
Ἡ γῆ γιὰ πάντα κάρφωσε καί σφίγγει τὴν ὁρμή σου!...

Κι' ἀπλώνεις παρακαλεστὰ τὰ κλώνια σου σὰν χέρια
Καί λαχταρῆς τὸν κεραυνὸ νάρθη σὲ κάποιαν ὥρα,
Ὅπου θ' άνεμοδέρνεσαι μες στῶν στοιχειῶν τὴν μπόρα,
Ν' ἀνοίξῃ δρόμο πύρινον ἀπὸ τῆ γῆ ὥς τ' ἀστέρια!...

II

Χλωμά, γινοπωριάτικα φυλλάκια τῶν δεντριῶν
Ἔρμα δὲν πᾶτε. Σὰν καί πρὶν στὴν πράσινη ζωὴ σας
Σᾶς συντροφεύει στὸ χαμό καί μύρεται μαζί σας
Κάποιων μικρῶν ποὺ ἀπόμειναν κελáιδημα πουλιῶν...

Κι' ἂν παίρνω μόνος τὸ στρατὶ πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά
Μόνος δὲν εἶμαι. Ὅλόγυρα μοῦ θρηνωδεῖ τ' ἀγέρι
Κι' ὅλο τὰ χαιρετίσματα τ' ἀμίλητα μοῦ φέρει
Ἡ πικρὴ θάλασσα ἀπὸ τὴν αἰώνια ξενιτιά....

ΜΑΞΙΜΟΣ ΔΩΡΟΣ

ΠΝΟΕΣ..

Ὁραῖοι πόθοι μου, χλωμοὶ μου πόθοι,
Γενῆτε πὶὸ χλωμοὶ καί πὶὸ θλιμμένοι
Κ' ἡ θλίψις, ἡ καλὴ θεά, ἅς θελήσῃ
Ν' ἀπλώσῃ ἐπάνω σας τὰ θεῖα Τῆς χέρια!

Τὰ χεῖλη Σας ἅς τὰ φωτίζῃ μόνο
Ἐπέρφωτο χαμόγελο· σὰν τοῦρανοῦ μας
Τὰ χαμογέλια ποὺ σκορπίζει ὁ ἥλιος
Τὴν ὥρα ποὺ κινάει νὰ βασιλέψῃ!

Ὁραῖοι πόθοι μου, χλωμοὶ μου πόθοι,
Γενῆτε διάφανοι σὰν τὸ νεράκι
Ποὺ τρέχει σιγοτραγουδώντας πάντα
Σ' ἀπάρθενο κι' ἀπάτητο λαγαδί!

Τὸ δόδινο τὸ χρῶμα μὴν ποθῆτε·
Μόν' γύρτε τὸ κεφάλι, καί τὸ βλέμμα
Ἄς καθρεφτίζῃ τὴ βαθειά σας φλόγα,
Ποὺ μέσ σ' αὐτὴν ἡ Εὐτυχία λύνει!

Ὁραῖοι πόθοι μου, χλωμοὶ μου πόθοι,
Ἀνήσυχοι καί φτερωτοὶ γενῆτε,
Σὰν τὸ πουλί, τὴ μάννα, ποὺ ζητάει
Παιδιά ποὺ τάρπαξε ἄγριο γεράκι!

Τὴν ἄφραστη τὴν κιτρινάδα πάστε
Τῶν πονεμένων φύλλων, κ' ἔτσι τότε
Ἀνήσυχοι καί φτερωτοὶ πετάτε
Εἰς ἓνα κόσμον μακρυνὸ κ' αἰώνιο!

Σύγνεφα ποὺ ἀπλώνεστε στὸν οὐρανὸν ἐπάνω
Καί χύνετε ὀλόγυρα μιὰ θλιβερὴ μορφή,
Φύλλα ποὺ κοιτᾶτε στὴ γῆ, κιτρινιασμένα, σάπια,
Ποὺ πρῶτα ὠριωστολίζατε κάποια ψηλὴ κορφή,

Δέντρα, φυτὰ πολύχυμα ποὺ ἐκιτρινοφυλλιάστε,
Ἐσεῖς ποὺ δημοροπλαττάτε τὴν πράσινη ζωή,
Πνοεὺς ποὺ δυναμώνετε κι' ἀπὸ τὴν πλάσιν ὅλη
Περνάτε σὰ νὰ πέρασε μιὰν ὕστερη πνοή,

Ἡ θλίψη πὺν σκορπίζετε μὲς στὶς ὄνειροπλάνες
Ψυχές, πὺν σβιοῦν ἀπὸ καϊμοὺς καὶ πόνους γαλανούς,
Μοιάζει σὰ σκοτεινὴ χαρὰ, μοιάζει σὰν κρύφιος δρόμος,
Πὺν πέρνοντας πηγαίνουνε κατὰ τοὺς οὐρανούς!

Φτωχὴ καρδιά, πὺν πόθησες ψηλὰ νὰ φτερουγίσῃς
Καὶ ν' ἀντικρύσῃς τόλμησες τὸ φῶς κάποιας αὐγῆς,
Πλανέθηκες πιστεύοντας τὸν πόνο πὼς θὰ σβήσῃς,
Ὡς πὺν νὰ σὲ δεχτῇ, θὰ κλαῖς, ἢ ἀγκαλιὰ τῆς Γῆς!

Στὸ κάθε Σου φτερούγισμα θὰ χύνεται ἓνα δάκρυ
Πικρότατο θυμίαμα στῆς Μοῖρας τὸ βωμό,
Μὴ σταματήσῃς. Τραυλὴ γυρεύοντας μιὰν ἄκρη,
Ὡς πὺν μὲ κάποιο νὰ χτυπᾷς θειότερο παλμό!

ΓΙΑΝΝΗΣ Ν. ΣΚΑΝΔΑΛΑΚΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΧΛΟΗΣ

Περνῶντας τῶμορφο λιβάδι
Τὴν ἀπριλιάτικη αὐγινὴ
Ἄπλωσα στὸ γλυκὸν ἄερα
Τὴν κρουσταλλένια μου φωνή.

Τᾶνθι τραγούδησα τοῦ κάμπου
Καὶ τὰ πουλιὰ τὰ πλουμηρά
Εἶπα τραγούδι στὸ ποτάμι
Μὲ τᾶσημένα του νερά.

Καὶ χαμηλόνοντας λιγάνι
Τὴν κρουσταλλένια μου φωνή
Τραγούδησα κέσένα, Δάφνη,
Τὴν ἀπριλιάτικη αὐγινὴ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΑΦΝΗΣ

Μιὰν αὐγινὴ τῆς ἀνοιξῆς τρεῖς ὁμορφες παιδοῦλες
Ἄνθια στὸν κάμπο βγήκανε νὰ μιάσουν δροσερά
Ἡ Ἑλένη ἢ μαυροβλέφαρη, ἢ γαλανὴ Ἐρωφίλη
Κ' ἢ Δάφνη ἐγώ, ἢ πιδὸν ὁμορφη μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά.

Τότε σὲ πρωταγγάντισα, πανώριο παλληκάρι,
Σφυρίζοντας σαλάγαρες τᾶρνάκια τὰ λευκά.
Μικρὸ καὶ ἐσὺ βοσκόπουλο, στὸν ὄμο εἶχες ταγάρι,
Φλογέρα ἀπ' τὸ ταγάρι σου φαινόταν μιὰ σταλιά.

Ὡ Θύρση, Θύρση, ἀπὸ δειλὴ κι' ἀνήξερη μικρούλα
Ὁ ἔρωτας μοῦ πλήγωσε τὴν τρυφερὴ καρδιά,
Μιὰν αὐγινὴ τῆς ἀνοιξῆς στὸ πράσινο λιβάδι
Μὲ φιλενάδες πὺν ἔκοβα λουλούδια δροσερά.

Ν. ΧΑΝΤΖΑΡΑΣ

Τ Α Φ Ο Ι

Φύλε ἀκριβέ, ποιά σ' ἔχει στείλει Μοῖρα
Τὴ χορδὴ πὺν μ' ἐμάγευε νὰ γγίξῃς
Κ' ἐνὸς χαμένου κόσμου νὰ μ' ἀνοίξῃς
Καὶ πάλι τὴ χρυσόφυλλη τὴ θύρα;

Μὲ ποιῶν ἀνθῶν νὰ Σὲ θαντίσω μύρα,
Πὺν τὴ ματιά Σου ἂν στὴν καρδιά μου ὀίξῃς
Ἀνανθὴ ἐρμιά τοῦ πόνου θὰ ξανοίξῃς
Πνιγμένη σὲ δακρύων πικρὴ πλημμύρα;

Νὰ πάρω λαχταρῶ τὸ μονοπάτι
Πὺν σκέπουν τῶν ἱπῶν γυρμένοι κλώνοι
Καὶ φέρνει στοῦ ὕπνου τὸ χρυσὸ παλάτι

Κ' ἐκεῖ πὺξ ξεψυχοῦν τοῦ κόσμου οἱ πόνοι
Κι' ἀνήμπορα διαβαίνουνε τὰ χρόνια,
Φίλε ἀκριβέ, νὰ Σ' ἀγαπήσω αἰώνια —

VI

Γύρω ἐρημιὰ καὶ εἰρηνικὸ τὸ δεῦλι...
Καὶ στὰ πεῦκα πὺξ ζώνουν τὸ ἐκκλησιάκι
Μὲ βουὴ πελαγίσια τὸ ἀγεράκι
Σὰ σὲ γιγάντειο τραγουδᾷ κοχύλι...

Ἀκοίμητο ἀγρυπνᾷ κάποιο καντήλι
Καὶ τρεμοφέγγει τὸ παραθυράκι
Καὶ μὲς στὴν ἐκκλησιά, σὰν βρυκολάκοι,
Χορεύουνε στοὺς τοίχους ἥσκιοι χίλιοι...

Τάφου μυστήριον γύρω μου ἀπλωμένο
Καὶ καρφωμένος μπρὸς στὸ παραθύρι
Σὰν ἀπὸ χέρι μυστικὸ ἀπομένω...

Καὶ εἶδα ἕναν ἥσκιο πρὸς ἐμὲ νὰ γύρη
Καὶ κρύος ἰδρώς μ' ἐπάγωσε τοῦ τρόμου,
Γιατὶ ἔβλεπα νεκρὸ τὸν ἑαυτό μου...

VII

Κρύβει ἕνας τάφος σὲ ὀλογάλανα ὕψη
Τοῦ ὄνειρου μου τὸ ἀγέννητο ἀγγελουδί,
Λευκῆς χαρᾶς ἀγνὸ ξεπεταροῦδι
Ποῦ ἀπάνω του ἡ Ζωὴ δὲν εἶχε σκύψει.

Σ' αὐτὸν τὸν τάφο ὅς μὴ σιμώσῃ ἡ Θλίψη
Τὸ ἀφανέρωτο, ἀκριβὸ μου τραγοῦδι
Γιὰ τὸ ἀνάνθιστο, παρθένο λουλούδι
Περήφανη ἡ καρδιά μου θὰ τὸ κρύψῃ.

Γαλανοφτέρουγο ὄνειρο προσμένω
Στοῦ θανάτου σὰν γύρω τὸ κρεβάτι
Νὰ μὲ φέρῃ στὸ ἀγέννητο θαμμένο,

Στὴν ἀστέναχτη ἀγάπη τὴ χιονάτη
Ποῦ δὲ ζητιάνεισε ζωὴ σὲ στήθη
Βουβά, μὰ ἀπόμεινε σὰν παραμῦθι.

VIII

Καὶ τώρα ἀνοίγω μοναχὰ σ' Ἑσένα
Τῆς ψυχῆς μου τὴ θύρα, ἀγαπημένη,
Γλυκειὰ μου Μοναξιά... σ' Ἑσὲ κρυμμένη
Θρηνεῖ ἡ καρδιά μου τόσα περασμένα...

Τὰ ὄνειράτά μου ἐσβήσαν ἕνα ἕνα
Καὶ ἀπὸ τὰ στήθη μου ξεριζωμένη
Δύστυχη ἀγάπη ἀκόμα ἀργοπεθαίνει
— Φτωχὴ καρδιά, ποῦ ὅλα σοῦ ἐγίναν ξένα...

Ἄχ, ἅγια Μοναξιά, στὴν ἀγκαλιά σου
Δέξου με τὴν ἀγνή... Διψῶ γαλήνη...
Μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο ὅς ἐσβηνα σιμά σου —

Κι' ὅ,τι ἀκριβὸ ἡ καρδιά μου ἀκόμα κλείνει
Καὶ ἀμάραντο ἀπ' τοὺς πάγους τοῦ χειμῶνα,
Πάρε το Ἑσὺ γι' ἀγάπης ἀρραβῶνα.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΕΣ ΣΚΙΕΣ

Κίτρινη ἡ φλόγα τοῦ κεριοῦ μου,
Στὴ νύχτα, ἀπάνω στὸ τραπέζι,
Σὰν ἔρημη πνοὴ ἀνασαίνει!
Σωθῆκαν τὰ χουσὰ ὄνειρά της,
Μὲς στὰ σκοτάδια τρεμοπαίζει,
Χλωμὴ ψυχούλα φοβισμένη...

Ἐξω λαμπρόφωτο φεγγάρι
 Κάτι ὄνειρεύεται στὰ χάρη
 Τὰ ζαφειρένια τῆς ἐρήμου . . .
 Σὰ νᾶθελε νὰ ζήσῃ ἀκόμα,
 Μὲ ἀναλαμπὲς ψυχομαχάει
 Τὸ ἐτοιμοθάνατο κερί μου !

{ Καὶ τὸ φεγγάρι τὸ ἀσημένιο
 Ποὺ χρόνια τώρα ἔχει σωπάσει,
 Καὶ τὸ κερί μου ποὺ πεθαίνει,
 Καὶ μέσα ἡ θλιβερὴ ψυχὴ μου,
 Χωρὶς αἰτία, κ' οἱ τρεῖς, στὴν πλάση
 Εἴμαστε τόσο λυπημένοι ! . . . }

DOLENTE

Στὸν ἀγαπημένο μου Μανωλάκη Α. Κορτέση.

Πόσες φορές, χωρὶς καὶ μὲ κανένα,
 Στὴν καταχνιά θλιμμένων πόθων χάνομαι :
 Ποῦ πᾶνε τὰ ὄνειρά μας τὰ καϊμένα ;
 Ποῦ πᾶνε τὰ ὄνειρά μας σὰν πεθάνουμε ;

Πεθαίνει κ' ἡ καρδιά μας μὲς στὸ χιόνι
 Τῶν τάφων ; Οἱ λυγμοὶ πεθαίνουν ἴσαμε
 Τὴν ὥρα ποὺ ἡ νυχτιά μᾶς σαβανώνει ;
 Ποῦ πᾶνε τόσα κλάματα ποὺ ἐχύσαμε ; }

Τρέμουν μακριὰ μας, ἔρημα, στὰ ξένα . . .
 Ἐμᾶς σὲ μιὰν ἰτιά μᾶς θάβουν γρήγορα,
 Μὰ αὐτὰ ποὺ πᾶνε τάχα τὰ καϊμένα ;
 Ποῦ πᾶνε τὰ ὄνειρά μας τὰ παρήγορα ; . . . }

— Ἡ θάλασσα ὅταν κλαίει κάποιον πόθο
 Καὶ οἱ βράχοι τοὺς λυγμούς της πνίγουν ἄπονα,
 Τότε ποῦ πᾶνε καὶ σταλάζουν νοιώθω
 Τῶν πεθαμένων τὰ ἔρημα παράπονα . . .

Καὶ στὸ γλωμὸ τὸ δεῖλι ποὺ πεθαίνει,
 Λιποθυμᾷ στὰ ῥόδα τὰ κοράλλινα,
 Ἀναστενάζουν γύρω ἀχνοὶ θλιμμένοι,
 Τῶν πεθαμένων τὰ ὄνειρα τὰ δπάλινα . . .

28/8/1907.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Α. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἐγυρε στὸ παράθυρο ἡ ἀγάπη μου
 Στὴν ἥσυχη νυχτιά νὰ τραγουδήσῃ.
 Γλυκεῖά ἦταν ἡ γαλήνη, κ' ἔπεφτε σὰν καταχνιά
 Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ στὴν κοιμισμένη φύση.

Κ' εἶχε ἡ σιωπὴ κάτω ἀπ' αὐτὸ, βελούδινο,
 Ποὺ λὲς καὶ κράταε τὴν πνοὴν στὰ χεῖλη,
 Κ' ἐνοιῶδες τὸ ἀνατρίχιασμα τῆς φύσης μέσα σου
 Σὰ χάρδεμα αὔρας πρωϊνῆς μιὰ αὐγὴ τοῦ Ἀποίλη.

Κ' ἔπλεε μιὰ μυρουδιά στὸν ἀέρα ἔτσι λεπτὴ
 Ποὺ ἀγγίζει τὴν καρδιά καὶ τὴν κοιμοῦσε,
 Καὶ μιὰ ἀτονία γλυκεῖα τὸ σῶμα ἐτύλιγε
 Κι' ὁ νοῦς γύρω ἀπὸ μιὰ ἴδια σκέψη ἐτριγυροῦσε.

Κ' ἡ ἀγάπη μου ποὺ ἔγυρε στὴν ὁραία νυχτιά
 Ν' ἀφήσῃ τὸ τραγούδι της νὰ τρέξῃ,
 Μὲ τὰ λυτὰ μαλλιά της ἔπαιξε ἀσυναίσθητα
 Καὶ κύταε, κύταε καὶ δὲν εἶπε λέξη.

SIEGFRIED

Φ Ε Γ Γ Α Ρ Ι

Ἀχνίζουν πέρα τὰ βουνὰ σὲ καταχνιὰ ἀσημόθαμψη
 Κ' ἐδῶ κοντὰ μαυρολογᾶν οἱ ῥάγες.
 Λουλούδια, δέντρα καὶ πουλιὰ
 Τὰ σκλάβωσε ἡ γαλήνη ἡ φεγγαρόλουστη
 Καὶ μόνο οἱ σκέψες μου κυλᾶν μονάγες.

Τοῦ κάμπου ἡ ἀσημόχρυση σιωπὴ παντοῦ ξεσπάει
 Κι' ἀπαλοτρέμουν οἱ σκιὲς στὴ φυλλωσιὰ τὴν ἄπλερη.
 Βουβὴ σιγὴ. Μὰ ὁ γκιώνης τί θρηνηλογεῖ
 Μὲς στῆς ψυχῆς μου τὰ χαλάσματα;

Τοῦ ποταμοῦ τὰ ξάστερα νερὰ κυλᾶν ἀγάλι
 Καὶ στ' ἀσημένιο κύλισμα τραποῦν τοὺς λογισμούς μου...

Τί ἔχεις, ἀστέρι μου, ψηλὰ καὶ θλίβεσαι;
 Τὸ φῶς σου κλαῖς πὺν ρούφηξε τ' ὀλόχλωμο φεγγάρι;
 Τὸ διάφανό σου δάκρυ στάξε το
 Στὴν ἔρημη καὶ πικρὴ καρδιά μου
 — Πόνου χάρη.

Ἀχνίζουν γύρω τὰ βουνὰ σὲ καταχνιὰ ἀσημόφεγγη
 Καὶ τὰ νερὰ τὰ ξάστερα κυλᾶν ἀγάλι:
 Κάθε μου πόθος καὶ καῖμός τραποῦν στὸ περιγιάλι...

Κι' ὅλα στ' ὦχρό τὸ φῶς μεθᾶν καὶ στὴν καρδιά μου
 Κάποιο φεγγάρι βασιλεύει καὶ βυθίζεται...
 Ποῦ πᾶτε, λογισμοί μου ἀπόμονοι,
 Ποῦχα καντήλι μοναχὸ στὴ σκοτεινιά μου;

Τὸ διάφανό σου δάκρυ, ἀστέρι, στάξε το
 Στὴν ἔρημη καὶ σκοτεινὴ καρδιά μου...

ΜΗΤΣΗΣ ΚΑΛΑΜΑΣ

ΤΙΜΗ Λ. 50

Παρακαλοῦμε, ὅσοι ἀλλάζουν διεύθυνση, νὰ μᾶς εἰδο-
ποιοῦν, καθὼς κί' ὅσοι δὲ λοβαίνουν ταχτικά τὸ φύλλο.

